# U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Radana Malíka a soudců Mgr. Daniely Zemanové, JUDr. Barbary Pořízkové, Mgr. Davida Hipšra a JUDr. Lenky Kaniové v právní věci žalobce: **T. A.,** zastoupeného Mgr. Dagmar Rezkovou Dřímalovou, advokátkou se sídlem Muchova 9/223, Praha 6, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra, odbor azylové a migrační politiky,** se sídlem Nad Štolou 3, Praha 7, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 31. 5. 2010, č. j. OAM-198/ZA-06-ZA09-2010, o udělení mezinárodní ochrany, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 30. 11. 2010, č. j. 4 Az 12/2010 - 27,

takto:

**I.** Kasační stížnost **se odmítá** pro nepřijatelnost.

**II.** Žádný z účastníků **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.

**III.** Ustanovené zástupkyni stěžovatele, Mgr. Dagmar Rezkové Dřímalové, advokátce se sídlem Muchova 9/223, Praha 6, **se přiznává** odměna za zastupování ve výši **5760 Kč**. Tato částka jí bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 60 dnů od právní moci tohoto usnesení.

## Odůvodnění:

Žalobce (dále jen „stěžovatel“) včas podanou kasační stížností napadá v záhlaví označený rozsudek Městského soudu v Praze (dále jen „městský soud“), kterým byla zamítnuta jeho žaloba proti rozhodnutí žalovaného ze dne 31. 5. 2010, č. j. OAM-198/ZA-06-ZA09-2010. Tímto rozhodnutím bylo zastaveno řízení ve věci žádosti stěžovatele o udělení mezinárodní ochrany podle § 25 písm. i) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“), neboť tato žádost byla vyhodnocena jako nepřípustná s tím, že ji stěžovatel podal opakovaně,

aniž by uvedl nové skutečnosti nebo zjištění, které nebyly bez jeho vlastního zavinění předmětem zkoumání důvodů pro udělení mezinárodní ochrany v předchozím pravomocně ukončeném řízení [§ 10a písm. e) zákona o azylu].

Stěžovatel v podané kasační stížnosti uplatňuje důvody dle ustanovení § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s."). Namítá nepřezkoumatelnost napadeného soudního rozhodnutí pro nedostatek důvodů a vadu řízení spočívající v nesprávně zjištěném skutkovém stavu věci. Rovněž se domnívá, že městský soud nevyhodnotil jím uváděná tvrzení a situaci v souladu se zákonem, čímž se dopustil pochybení, které mělo vliv na zákonnost vydaného rozhodnutí a na jeho hmotně právní postavení. Stěžovatel uvádí, že žalovaný neměl dostatečné podklady, aby jeho žádost bez dalšího projednání posoudil jako nepřípustnou a řízení zastavil, ačkoli jím uváděné důvody pro udělení mezinárodní ochrany, zejména důvody národnostní a náboženské, jakož i každodenní nátlak ze strany etnických Kazachů, i nadále v zemi původu trvají a státní orgány nebyly schopny stěžovateli zajistit ochranu před tímto jednáním, kterého se dosud obává.

Vzhledem k okolnosti, že se v dané věci jedná o kasační stížnost ve věci mezinárodní ochrany, Nejvyšší správní soud se ve smyslu ustanovení § 104a s. ř. s. nejprve zabýval otázkou, zda kasační stížnost svým významem podstatně přesahuje vlastní zájmy stěžovatele. Pokud by tomu tak nebylo, musela by být podle citovaného ustanovení odmítnuta jako nepřijatelná. Pro vlastní vymezení institutu nepřijatelnosti a jeho dopadů do soudního řízení správního Nejvyšší správní soud odkazuje na své usnesení ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006 - 39, publikované pod č. 933/2006 Sb. NSS, dostupné též na www.nssoud.cz.

Podle tohoto usnesení je podstatným přesahem vlastních zájmů stěžovatele jen natolik zásadní a intenzivní situace, v níž je kromě ochrany veřejného subjektivního práva jednotlivce pro Nejvyšší správní soud též nezbytné vyslovit právní názor k určitému typu případů či právních otázek. Přesah vlastních zájmů stěžovatele je dán jen v případě rozpoznatelného dopadu řešené právní otázky nad rámec konkrétního případu. Primárním úkolem Nejvyššího správního soudu v řízení o kasačních stížnostech ve věcech mezinárodní ochrany je proto nejen ochrana individuálních veřejných subjektivních práv, nýbrž také výklad právního řádu a sjednocování rozhodovací činnosti krajských soudů. V zájmu stěžovatele v řízení o kasační stížnosti ve věcech mezinárodní ochrany je pak nejenom splnit podmínky přípustnosti kasační stížnosti a svou stížnost opřít o některý z důvodů uvedených v ustanovení § 103 odst. 1 s. ř. s., nýbrž také uvést, v čem spatřuje, v mezích kritérií přijatelnosti, v konkrétním případě podstatný přesah svých vlastních zájmů a z jakého důvodu by tedy měl Nejvyšší správní soud předloženou kasační stížnost věcně projednat.

V projednávané věci však stěžovatel v kasační stížnosti neuvedl výslovně žádný důvod, pro který by jeho kasační stížnost měla být zdejším soudem věcně projednána, tedy žádnou okolnost, pro kterou jím podaná kasační stížnost podstatně přesahuje jeho vlastní zájmy.

V souzené věci je předmětem sporu opakovaná žádost stěžovatele o udělení mezinárodní ochrany a otázka její přípustnosti ve smyslu ustanovení § 10a písm. e) zákona o azylu, k čemuž se Nejvyšší správní soud opakovaně vyjádřil ve své judikatuře, zejména v rozsudku ze dne 11. 6. 2009, č. j. 9 Azs 5/2009 - 65, či v rozsudku ze dne 30. 6. 2009, č. j. 4 Azs 23/2009 - 64 (oba dostupné na www.nssoud.cz).

Podle prvně citovaného rozsudku, v němž se Nejvyšší správní soud podrobně zabýval výkladem § 10a písm. e) zákona o azylu, je hlavním smyslem a účelem možnosti opakovaně požádat o udělení mezinárodní ochrany postihnout případy, kdy se objeví takové závažné skutečnosti, které by mohly ovlivnit hmotně právní postavení žadatele, avšak které nemohl svou vlastní vinou uplatnit během předchozího pravomocně ukončeného řízení. Při opakovaném podání žádosti o udělení mezinárodní ochrany je proto nutno důsledně dbát na splnění těchto podmínek, které mají na straně jedné garantovat určitou přidanou hodnotu nové žádosti, jež může vést k jinému rozhodnutí než v případě žádosti předchozí, a na straně druhé zajistit, aby nedocházelo k účelovému podávání opakovaných žádostí. Ustanovení § 10a písm. e) zákona o azylu tak představuje určitou výjimku z jednoho ze základních principů rozhodování ve veřejném právu, a sice principu právní jistoty, jehož výrazem je i překážka věci pravomocně rozhodnuté, tzv. *res iudicata,* resp. v daném případě *res administrata.*

Proto, aby bylo možné podat a následně věcně projednat opakovanou žádost o udělení mezinárodní ochrany, je třeba kumulativně splnit obě výše naznačené podmínky, které vyplývají z § 10a písm. e) zákona o azylu a které shodně vycházejí z toho, že v rámci azylového řízení existují dvě základní povinnosti – břemeno tvrzení a břemeno důkazní. Jak již Nejvyšší správní soud vyslovil ve svém rozsudku ze dne 7. 12. 2005, č. j. 4 Azs 151/2005 - 86, dostupném na www.nssoud.cz: *„Zatímco důkazní břemeno může v některých případech nést i správní orgán, povinnost tvrzení leží vždy na žadateli o azyl. Představa, že by správní orgán sám zjišťoval pronásledování či potenciální ohrožení žadatele o azyl v zemi jeho původu, je zcela nereálná. Jedině žadatel sám nejlépe ví, z jakých důvodů svou zemi původu opustil, zda byl pronásledován a z jakých důvodů. V průběhu řízení o udělení azylu musí žadatel uvést veškeré relevantní důvody, na základě kterých poté správní orgán jeho žádost posoudí.“*

V posuzované věci však skutečnosti, které stěžovatel uvedl v opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany, jsou shodné s těmi, které již byly předmětem zkoumání žalovaného v předchozím pravomocně ukončeném řízení.

Z obsahu správního spisu v dané souvislosti vyplynulo, že stěžovatel v první žádosti o udělení azylu, kterou podal dne 1. 10. 2004, označil jako důvody odchodu ze země původu národnostní a náboženské důvody, kdy se jako křesťan hlásící k ruské národnosti cítil všestranně znevýhodňován (při hledání zaměstnání, v případě kontrol a zadržení ze strany policie, fyzického napadení neznámými osobami či slovních útoků na jeho děti ve škole). Meritorní rozhodnutí žalovaného o této žádosti ze dne 23. 9. 2005, č. j. OAM-2921/VL-10-P07-2004, stěžovatel napadl žalobou ve správním soudnictví, která byla rozsudkem Krajského soudu v Hradci Králové - pobočky v Pardubicích ze dne 26. 1. 2006, č. j. 54 Az 1/2005 - 34, zamítnuta. Kasační stížnost stěžovatele směřující proti tomuto rozsudku Nejvyšší správní soud usnesením ze dne 9. 10. 2007, č. j. 9 Azs 45/2007 - 98, jako nepřijatelnou odmítl.

V nové žádosti o udělení mezinárodní ochrany, podané dne 27. 5. 2010, stěžovatel sdělil, že v době jeho odchodu z vlasti v roce 2004 se stále zhoršovaly vztahy etnických Kazachů k rusky mluvícím obyvatelům Kazachstánu a situace se nezlepšila ani v současné době. Muslimové a Kazaši se špatně chovají k rusky mluvícím obyvatelům, není možné najít práci ani požádat o pomoc, neboť všude dostávají přednost obyvatelé kazašské národnosti. K případnému návratu do vlasti stěžovatel vypověděl, že v Kazachstánu jej nic nečeká a nechce, aby jej tam potkalo to, co dříve. V České republice je spokojen, a to i po stránce psychické, neboť zde našel klid. Návratu do země původu se obává z důvodu uvěznění kvůli podání žádosti o azyl v jiné zemi.

Z výše uvedeného je zřejmé, že stěžovatel opětovně požádal o udělení mezinárodní ochrany a ve své žádosti zopakoval tytéž důvody jako v první žádosti o udělení azylu v roce 2004, aniž by uvedl jakékoli nové skutečnosti, které by odůvodňovaly nutnost nového meritorního posouzení jeho žádosti. V daném případě tak byly naplněny předpoklady pro aplikaci § 10a písm. e) zákona o azylu, podle kterého je žádost o udělení mezinárodní ochrany nepřípustná, podal-li cizinec opakovaně žádost o udělení mezinárodní ochrany, aniž by uvedl nové skutečnosti nebo zjištění, které nebyly bez jeho vlastního zavinění předmětem zkoumání důvodů pro udělení mezinárodní ochrany v předchozím pravomocně ukončeném řízení ve věci mezinárodní ochrany.

Pokud pak stěžovatel v kasační stížnosti uplatňuje důvody dle § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s. a namítá, že žalovaný nevycházel z úplně a spolehlivě zjištěného stavu věci, Nejvyšší správní soud k této stížní námitce uvádí, že i tato námitka již byla předmětem posouzení zdejšího soudu, a to např. v rozhodnutí ze dne 13. 4. 2004, č. j. 3 Azs 18/2004 - 37, publikovaném pod č. 312/2004 Sb. NSS. V tomto rozhodnutí Nejvyšší správní soud vyslovil, že pokud stěžovatel v kasační stížnosti uvádí pouze námitky obecného charakteru, aniž upřesňuje, které konkrétní důkazy či podklady měly být pro rozhodnutí opatřeny, je takové tvrzení

bez uvedení konkrétních skutečností nedůvodné. Nejvyšší správní soud vychází z premisy „nechť si každý střeží svá práva“; proto stěžovatel nemůže v kasační stížnosti úspěšně namítat, že správní orgán či soud v předcházejícím řízení nezjistily důsledně skutečný stav věci, pokud sám neuvádí skutečnosti či důkazy, které pro takové tvrzení svědčí. Na tomto místě pak Nejvyšší správní soud opětovně připomíná, že v souzené věci byla předmětem sporu opakovaná žádost o udělení mezinárodní ochrany a otázka její přípustnosti ve smyslu § 10a písm. e) zákona o azylu.

Stěžovatel rovněž v kasační stížnosti poukazuje na nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí městského soudu spočívající v nedostatku důvodů. Problematika nepřezkoumatelnosti soudního rozhodnutí, k níž je Nejvyšší správní soud povinen dle ustanovení § 109 odst. 3 s. ř. s. přihlížet z úřední povinnosti, však byla také v minulosti předmětem posouzení Nejvyššího správního soudu, a to např. v rozhodnutí ze dne 29. 7. 2004, č. j. 4 As 5/2003 - 52, dostupném na www.nssoud.cz, či rozhodnutí ze dne 14. 7. 2005, č. j. 2 Afs 24/2005 - 44, publikovaném pod č. 689/2005 Sb. NSS.

Nejvyšší správní soud tak v daném případě dospěl k závěru, že městský soud v napadeném rozhodnutí nepochybil a nijak se neodchýlil od shora uvedené judikatury, která je jednotná, ustálená a poskytuje dostatečnou odpověď na námitky, které stěžovatel uplatnil v kasační stížnosti. Za těchto okolností Nejvyšší správní soud neshledal, že kasační stížnost svým významem podstatně přesahuje vlastní zájmy stěžovatele, a proto ji podle ustanovení § 104a s. ř. s. jako nepřijatelnou odmítl.

Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o ustanovení § 60 odst. 3, větu první, s. ř. s., ve spojení s ustanovením § 120 s. ř. s., podle něhož nemá žádný z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, byla-li kasační stížnost odmítnuta.

Podle § 35 odst. 8 s. ř. s., ve spojení s § 120 s. ř. s., zástupkyni stěžovatele, která mu byla soudem ustanovena k ochraně jeho práv, hradí hotové výdaje a odměnu za zastupování stát. V předmětné věci Nejvyšší správní soud ustanovené zástupkyni, advokátce Mgr. Dagmar Rezkové Dřímalové, přiznal odměnu za zastupování podle ustanovení § 7, § 9 odst. 3 písm. f), § 11 odst. 1 písm. b) a d) a § 13 odst. 3 vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění pozdějších předpisů, spočívající v odměně za dva úkony právní služby (první porada s klientem dne 5. 4. 2011 včetně převzetí a přípravy zastoupení, je-li klientovi zástupce ustanoven soudem, a písemné podání soudu týkající se věci samé – doplnění kasační stížnosti ze dne 15. 4. 2011) v částce 4200 Kč a v náhradě hotových výdajů v částce 600 Kč, tj. celkem v částce 4800 Kč, zvýšené o daň z přidané hodnoty v sazbě 20 % ve výši 960 Kč. Celkem tedy odměna za zastupování činí 5760 Kč a tato částka bude shora jmenované zástupkyni vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 60 dnů od

právní moci tohoto usnesení. Nejvyšší správní soud podotýká, že studium spisu dne 9. 3. 2011 posoudil jako součást úkonu převzetí a přípravy zastoupení stěžovatele.

**P o u č e n í :** Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 31. května 2011

JUDr. Radan Malík
předseda senátu